

Ne kömür ne petrol ne de nükleer  
Güneş, rüzgâr bize yeter!

Nükleer  
santrale  
hayır!

Başka bir  
enerji  
mümkün!

Küresel  
ısınmayı  
durduralım

HES'lere  
hayır!

Sistemi  
değiştir!

20-21 Eylül  
iklim zirvesine  
karşı zirve

Küresel Eylem Grubu - KEG



# sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 495 ■ 26 Ağustos 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

- Irkçılar hedef gösteriyor, saldırıyor
- Hükümet korumuyor, tehdit ediyor!
- Medya kışkırtıyor



# SURİYELİ MÜLTECİLER KARDEŞİMİZDİR

## 20-21 Eylül'de sokağa eyleme!



İstanbul'da hortum, ABD'de kasırga, Çin'de sel felaketi, bir başka yerde kuraklık, kuraklığın olduğu aynı yerde yeniden seller, taşkınlar, binlerce canlı türünün yok olması, insanların ölmesi, korkunç bir çevresel yok oluş. On yıl önce bilimkurgu filmlerinde izlediğimiz her şey bugünün gerçekliği haline geldi.

Kendi kendine yaşanan doğal bir çevrim değil yüz yüze kaldığımız gelişmeler. Soyut bir şekilde "insan" eliyle de gerçekleşmiyor ekolojik dengenin katledilmesi. Bu gelişmelerin somut bir sorumlusu var: Kapitalizm. Kapitalistlerin kâr, hep daha fazla kâr çılgınlığı. Kapitalist sınıfın sermaye birikimine duyduğu sonu gelmez iştah. Kapitalistlerin, kapitalist devletlerin bitmek bilmez rekabeti. Bu rekabetin tüm doğayı kâr yapmanın bir aracı haline dönüştürmesi. Dereleri, gölleri, ormanları, ağaçları, canlı yaşamını hiçe sayan kapitalistlerin bitmek bilmeyen enerji, büyüme ihtiyacı.

Bu enerji politikalarının merkezinde fosil yakıt kullanımına dayalı sanayi örgütlenmesi yatıyor. Bu enerji politikaları gezegenin daha fazla ısınmasına ve iklim değişikliğine neden olurken, bir yandan da suyun kullanımıyla, betonlaşmayı tetiklemesiyle, nükleer enerji ve HES'lerle ekosistemin savunma mekanizmalarını imha etmesiyle bildiğimiz yaşamın sonunu getirmek üzere.

Bilim insanları on yıllardır bu konuda uyarı yapıyor. Bizler yıllardır mücadele ediyoruz. Küresel Eylem Grubu (KEG) kurulduğu günden beri iklim değişiminin sorumlularını teşhir ediyor, iklim değişiminin sorumlusu olan hükümetlerin şirketlerin kârını artırmayı amaçlayan politikalarına karşı mücadele ediyor. Bu mücadeleyi küresel düzeyde örgütlemeye çalışıyor. Küresel düzeyde çalışıyor, çünkü iklim kriziyle, tek bir ülkenin politikalarını değiştirerek mücadele etmek mümkün değil. KEG şimdi yeniden sokağa çağırıyor. 20-21 Eylül'de New York'ta devlet başkanlarının katılacağı iklim zirvesine karşı tüm dünyada örgütlenen karşı zirvenin Türkiye ayağını örgütliyor. İstanbul'da 20 Eylül'de karşı zirve kapsamında bir yürüyüş gerçekleşecek. Gezegenin, bildiğimiz yaşamın, yoksulların korunması için bu yürüyüşü büyütmek, KEG gösterisinin kitlesel geçmesini sağlamak için çalışmak en önemli görevimiz.

### Ulusalçılık çözülürken

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kaybeden ulusalçılık oldu. Ulusalçılığın tüm kanatları kaybetti. Hepsi krizde. Hepsi bölünüyor. Hepsi siyaset alanının dışına düşmeye devam ediyor. CHP-MHP koalisyonunun cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yaklaşık 5 milyon oy kaybetmesi ulusalçıların zaten içinde debelendikleri krizi daha da derinleştirdi. CHP olağanüstü kongreye gidiyor. MHP'de çatlak sesler çıkmaya başladı. Ulusalçılığın sol versiyonları ise birkaç parçaya bölündü, kaos içindeler ve Antalya'da sadece kadınların gireceği plajı basıp yaşam tarzlarını savunduğunu sanan solcular gibi kemalizmin 2014 güncellemesini sol siyaset sanıyorlar.

Bunun iki nedeni var: Biri, AKP'ye karşı mücadele ederken, demokrasiyi savunmak yerine, AKP'ye yarayacağı korkusuyla demokrasi mücadelesinden uzak durmaları ya da demokratik taleplerin karşısında durmaları. 2010 referandumunda "Hayırcılık" yapmaları bunun en açık göstergesi.

İkinci neden ise, Kürtlerin özgürlük mücadelesine tepeden, kibirle bakmaları ve siyasal İslam'ı "yaşam tarzı" bir yaklaşımla baş düşman ilan etmeleri. Bu, ulusalçıların ne Kürt yoksullarının ne de Batı'da işçi ve emekçilerin siyasal tercihlerini anlamalarına olanak tanıdı. Böylece hayali düşmanlar yaratırken, işçi ve emekçileri aşağılamaya başlar buldular kendilerini. Dinî tercih ve etnik temellerine düşmanlık yaptıkları işçilerin ulusalçılara teveccüh göstermemesi ise anlaşılmaz değil.

Bu iki yanlış AKP'ye karşı günlük mücadelelerinin her bir evresinde yanlış siyasetlerin üretilmesine neden oldu ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinde bazı solcular için "İslamofaşizme" karşı orijinal ve sahici faşist partiyle ittifak yapıyor olmak, çöküşlerini hızlandırdı. Boykotçular ise rejimin meşruiyet krizinden bashedmeye başlayarak kendi meşruiyet krizlerinin üzerini örtmeye çalıştı. Ulusalçıların bu krizden çıkış şansı bulunmuyor. Sosyalistlerin önünde ise sayısız fırsat var. Bu fırsatları değerlendirmek için gerekli deneyime de sahibiz. Öyleyse mücadele için kolları sıvamaya devam edelim.

### Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Çağla Ofas, Deniz Tuğal, Faruk Sevim, Gül Dönmez, İdil Ügüt, Meltem Oral, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Özdeş Özbay, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Umur Mahir Özen, Volkan Akyıldırım.

## Müzakereye geçiş: Şimdi barış zamanı

Cumhurbaşkanlığı seçiminde Selahattin Demirtaş'a verilen milyonlarca oyun barış sürecinin bir kazanımı olduğu doğrulanıyor. Kürt halkının özgürlüğünden yana olan barış aktivistleri, Batı'da Demirtaş'a verilecek her oyun çözüm masasında Öcalan'ın elini güçlendireceğini söylüyordu. Seçimin ardından hız kazanan çözüm görüşmeleri müzakerelerin güç kazandığını gösteriyor.

Masanın her iki tarafından da yapılan açıklamalara göre süreç yeni bir aşamada. Öcalan, çözüm sürecinin 'büyük bir demokratik müzakereyle sonuçlanmak üzere' olduğunu duyurdu. Beşir Atalay da müzakerelerin nasıl ilerleyeceğine dair bir yol haritasının Eylül ayının sonunda açıklanacağını söyledi. Öcalan'ın talep ettiği resmî yol haritasının yapılması, heyetlerin genişletilmesi gibi adımların atılacağı devlet tarafından onaylandı.

Ancak süreci somutlaştıracak adımlar hâlâ sınırlı. Görüşmelerin 'resmî müzakere' boyutuna ulaştığının açıklanması yeterli değil. Müzakarenin olabilmesi için önce müzakere koşullarının sağlanması gerekiyor. Öcalan'ın talep ettiği somut adımlar kalıcı bir barış anlaş-



masının olmazsa olmazları. Barış bir masanın etrafına bırakılmayacak kadar ciddi bir iş. Otuz yıllık savaşın demokratik kazanımlarla sona ermesi için toplumdaki barış iradesine büyük iş düşüyor. Demirtaş'ın aldığı oy Batı'daki barış talebinin en somut ifadesiydi. Barış sürecine sahip çıkmak için bu talebi dillendiren bir mücadeleye hız kesmeden devam etmek gerekiyor. Devletin bir yandan otuz yıllık savaş politikalarını devam ettiriyor olmasına tepki göstermek bu mücadelenin önemli bir parçasıdır. Çözüm süreci başladığından bu yana geçen yaklaşık iki yılda devlet Kürdistan'da sivilleri öldürme-

ye devam etti. Görüşmeler ilerlerken kalekol/karakol inşaatları yapmaya başlayan devlet bir yandan barışmaya çalışıp diğer yandan savaşa hazırlanıyor.

Geçen yaz Lice'de karakol yapımını protesto eden ve 'savaş değil barış istiyoruz' pankartı taşıyan halka ateş açılmış, Medeni Yıldırım öldürülmüştü. İki ay önce yine hükümetin kışkırtmasıyla Türk ordusu tarafından siviller katledildi. Şimdi Lice'de 'heykel' gerekçesiyle mermi sıkılıyor. Çözüm sürecine sahip çıkmak için, savaş politikalarına ve milliyetçiliğe karşı Batı'da güçlü bir barış hareketi örgütlü.

## Davutoğlu'nun dış politikası

Ahmet Davutoğlu'nun Dışişleri Bakanı olarak 2009 yılında göreve getirilmesi tesadüf değil, çünkü dönem 2008 küresel finans krizinin etkisinin çok ağır hissedildiği bir dönemdi. ABD ve AB ülkelerinin ekonomilerinde ciddi sorunlar vardı ve ticaretini ağırlıklı olarak Batı ülkeleriyle yapan Türkiye'de de "kriz teğet geçecek" denmesine rağmen sıkıntılar vardı. Ülke ekonomisi 2003-2008 yılları arasında ortalamaya %6 ile büyürken 2008'de büyüme hızı 0,7'ye düştü. Ertesi yıl ekonomi %4,7 oranında küçüldü. O yıl yapılan yerel seçimlerde AKP %8 oy kaybına uğramıştı.

Böyle bir dönemde "Yeni-Osmanlılık" politikası izlemekle itham edilen Davutoğlu dış politikasını komşu ülkelerle ve Ortadoğu-İslam ülkeleriyle ilişkileri geliştirmek üzerine kurdu. Böylece daralan Batı pazarına karşı Türk burjuvazisi yeni pazarlara açılabilir. Asya, Afrika ve Ortadoğu'da birçok ülke ile vizelerin kaldırılmasının temel nedeni ticareti arttırmaktı. Üstelik 1980'lerden beri uygulanan neoliberal politikaların sonucu olarak Türkiye sanayiinin bu coğrafyanın pazarlarında rekabet gücünün de çok daha yüksek olduğu düşünülüyordu.



Davutoğlu bu dönemde "bu bölgede düzen kurma misyonu bizimdir" diyordu. Bu amaçla sadece Afrika'da 2 yıl içerisinde 33 yeni büyükelçilik açtı. Ekonomi 2010'da %9,2 ve 2011'de %8,5'lik büyüme hızı yakaladı. Bu artışta ana neden iç talep olmakla birlikte, dış ticarete en büyük artış Ortadoğu ülkeleri, İran ve Asya ülkeleri ile yaşandı. Orta Doğu devrimlerinin 2011'de başlaması ve Türkiye'nin bölgesel güç olabilmek için bu fırsattan yararlanmaya çalışan bir alt-emperyalist ülke gibi davranması bu tabloyu değiştirdi.

Ortadoğu devrimlerine en erken desteği veren Türkiye olmuştu. Rejimlerin değişeceğini öngören AKP, devrimlere ve Tunus, Mısır gibi ülkelerdeki yeni hükümetlere destek verdi. Erdoğan, Mısır'a iki uçak dolu-

su işadamı ile birlikte giderek ticaret anlaşmaları imzaladı.

Bu sayede Türkiye bölgesel bir güç olacak ve gelişmeye açık olan bu pazarlarda daha fazla söz sahibi olacaktı. Ortadoğu devrimlerinin gerilemesi bu planları da suya düşürdü.

Türk burjuvazisinin Ortadoğu pazarlarına yayılma amacının uygulayıcısı olan Davutoğlu izlediği politikalarda başarısız oldu. Kıbrıs sorunu çözülemedi, Ermenistan ile ilişkiler düzeltilemedi, Yunanistan ile ilişkilerde ciddi ilerleme kaydedilemedi, Irak ve Suriye ile ilişkiler ortada. Yani "komşularla sıfır sorun" politikası çöktü. Kısacası, Davutoğlu başarısız bir siyasetçi olmasına rağmen Erdoğan'a yakın bir isim olduğu için Başbakanlık koltuğuna oturacak.

# Ferguson'da ırkçılığa ve polis terörüne isyan!



ABD'nin Missouri eyaletine bağlı Ferguson kasabasında işlenen Michael Brown cinayeti; ırkçılık, sosyal eşitsizlik ve özellikle siyahlara karşı polis terörü gibi tartışmaları beraberinde getirdi.

Altı kurşunla infaz edilen Michael, henüz 18 yaşındaydı. Ölümünden sonra ülke çapında ve Ferguson bölgesinde onlarca gösteri yapıldı. ırkçılık karşıtları ve Ferguson halkı, günlerce polisin saldırılarına ve bölgeye Ulusal Muhafızlar'ın çağrılmasına karşı adalet talebiyle sokağa çıktı. Elleri yukarı kaldırarak söylenen "don't shoot" ("ateş etme") sloganı ise eylemlerin sembolü oldu.

## "Beni vurl!"

22 Ağustos'a kadar devam eden barışçıl gösteriler sırasında, Michael'in öldürüldüğü banliyönün yakınlarında siyah bir genç daha polis tarafından dokuz kurşunla katledildi. Kendine silah doğrultan polise "beni vurl!" diye bağırarak gencin hırsızlık yapmaya çalıştığını ve tutarsız davranışlar sergilediğini iddia eden polisler yayınlanan video görüntüleriyle yalanlandı.

Michael Brown'ı öldüren polis memuru Darren Wilson'a ırkçı gruplardan destek geldi. Facebook'ta oluşturulan sayfaların yanı sıra Ku Klux Klan isimli ırkçı örgüt bir kampanya başlatarak yaklaşık 235 bin dolar topladı.

Ancak milyonlarca ABD'li

siyah için durum birkaç gencin sokak ortasında öldürülmesinden daha vahim.

## Sistemik ırkçılık

Siyahlar, yüzlerce yıldır ırkçı bir hegemonya altında yaşıyor. Bütün kazanımlara rağmen, gelinen nokta hâlâ yeterli değil. Nüfusunun %67,4'ü siyahlardan, %29,3'ü beyazlardan oluşan Ferguson sakinleri Michael Brown davasının sağlıklı bir biçimde çözülemeyeceği konusunda hemfikir. Hem savcının özgeçmişi hem siyahlara karşı uygulanan sistemik ırkçılık, insanları sistemden umutlu olmaktan uzaklaştırmış durumda. Örneğin yukarıdaki nüfus oranlarına rağmen, seçimlere katılımın düşük olması nedeniyle, kamuda beyazların ağırlığı %90'lara varıyor. Altı belediye meclisi üyesinden beşi, okul yönetim kurulunun yedi üyesinden altısı beyazken, polis departmanında çalışanların elli üç polisin sadece üçü siyah.

## Eşitsizlik

Bunun yanında, siyahların yaşadığı bölgelerde -beyazlarınkine göre- ortalama yıllık gelir, eğitim, sağlık, barınma harcamaları gibi konularda büyük bir uçurum var. Örneğin %96'sını beyazların oluşturduğu küçük bir belediye olan Country Life Acres'in ortalama hane geliri 200 bin dolarken, Ferguson'un yıllık hane geliri 37 bin 500 dolar.

## IŞİD'e de, ABD bombardımanına da hayır!

Irak ve Şam İslam Devleti, (yeni adıyla İslam Devleti) Irak'taki kanlı yükselişinin ardından, Ezidî toplumunun varlığını tehdit eden saldırılar gerçekleştirdi.

Ezidîler, bir yandan IŞİD'e karşı ölüm kalım mücadelesi verirken, bir yandan da Türkiye'nin sınırını pasaportu olmayanlara açmaması sebebiyle su ve gıda gibi yaşamsal ihtiyaçlardan tecrit edilmiş durumda.

Diğer yandan, Batı emper-

yalizmi, IŞİD'i gerekçe göstererek Irak'ta yeniden inisiyatif ele almaya çalışıyor. ABD Genelkurmay Başkanı Dempsey IŞİD'e karşı mücadelenin Irak'la sınırlı olamayacağını, örgütün Suriye'deki kolunun da üstüne gidilmesi gerektiğini söylüyor.

ABD basınında, "Amerikan vatandaşlarını korumak için, halkını katleden bir diktatör de olsa Esad'la işbirliği yapılması gerektiği" tartışılıyor.

Askerî işgalle Irak'ı mezhep-

çi şiddet sarmalının içine iten ABD, IŞİD'e karşı gerçekleştirdiği hava saldırılarıyla Ezidî, Hıristiyan ve Türkmenleri değil, savaş sonrası devam eden bölgedeki varlığını korumayı amaçlıyor. Örneğin IŞİD tarafından iki hafta önce ele geçirilen Musul barajı ABD'nin hava saldırısı ile geri alınırken, Obama bu saldırıyı ABD personelinin tehlike altında olduğunu söyleyerek savunmuştu.

## Kapitalizmin suç dosyası

### Ebola değil kapitalizm öldürüyor

Ölümcül Ebola virüsü 1976'da ortaya çıktığından beri yirmiyi aşkın salgına neden oldu. Her salgında yüzlerce insan öldü. Sonuncusu hâlâ devam ediyor. Bu son salgında virüse maruz kaldığı tespit edilen hasta sayısı 2500'ün üzerinde.

Hastalığın %90'a yaklaşan bir oranla ölümlerle sonuçlandığı da düşünüldüğünde, 1200'e yaklaşan ölüm sayısının da

artması bekleniyor.

Ebola hava yoluyla bulaşan bir virüs değil. Grip gibi bir anda milyonları etkilemesi çok olası değil. Ebola virüsü AIDS'e benzer bir şekilde kan, sperm veya salya gibi vücut sıvılarının transferi ile bulaşır.

Geçmiş yıllardaki salgınların meydana geldiği Afrika'nın yoksul ülkelerinde, salgınların bir sebebi de enjektör gibi tıbbi ekipmanların olanaksızlıklar yüzünden tekrar tekrar kullanılması olmuştur.

Salgının gerçekleştiği ülkele-

rin büyük bir çoğunluğu, yoksulluğun en alt sınırlarında bulunuyor. Ölümün arkasındaki neden ne Ebola ne de insan hatası: Yoksulluk.

Ebola'nın yoksulluk nedeniyle can aldığı dair en çarpıcı örnek, virüsün "dolaylı bulaşma"nın önlenemiyor olması.

Dolaylı bulaşma, doğrudan temasın yanı sıra, virüs örneğinin öksürükle bir yüzeye bulaştığında, bir başka kişinin de önce bu yüzeye sonra gözüne, ağızına dokunmasıyla virüse yakalanmasını tanımlıyor. Bu dolaylı bulaşmadan korun-

mak için virüs nedeniyle ölenlerin özel olarak gömülmesi/yakılması, virüse maruz kalanların özel karantina şartları altında tedavi altına alınması, sürekli elleri yıkamak gibi çok basit hijyen kurallarının uygulanması yeterli görülüyor.

Ne var ki, Ebola salgınının etkisi altındaki Batı Afrika ülkelerinde, değil özel karantina ve tedavi olanakları, sabun bile bulunmuyor. Dahası, bu bölgede yaşayanların neredeyse tamamının temiz suya erişimi yok. Kırk yıldır 20 salgın

yaşanmasına rağmen, hastalığı tespit edebilecek ilk ve Batı Afrika'daki tek laboratuvar ancak 2010 yılında kurulabilirdi.

Bugün salgının merkezlerinden olan Mali, 2013 yılında Fransız askerî müdahalesine maruz kalmıştı. Bu operasyona her gün 2,7 milyon euro harcanmıştı. Fransız emperyalizminin bu müdahalesinin bir günlük maliyeti bile bu salgına karşı temel önlemlerin alınması için yeterli.

Ersin Tek

# İrkçı saldırılarına du

Suriyelilere yönelik ırkçı kampanya, son haftalarda sığınmacılara yönelik linç girişimlerine dönüştü.

Ankara, Maraş, Mudanya, Antep, Kayseri, Adana, İstanbul, İskenderun ve Urfa'da Suriyeli sığınmacılara karşı ırkçı saldırılar yaşandı.

Birçok yerde "söylentiler" üzerine sığınmacıların evleri ve işyerleri kundaklanmak isteniyor, tahrip ediliyor. Hatay'da üç Suriyeli öldürüldü.

## Sorumlusu hükümet

Dört yıl önce kapılarını açan ancak sığınmacılara "misafir" statüsü vermekle yetinen hükümet, saldırılara karşı etkisiz açıklamalar yapmaktan öteye geçmiyor. Saldırganlar hakkında hiçbir işlem yapılmıyor, polis ırkçıları "sakinleştirmeye" çalışıyor, böylelikle sığınmacılar hem yasal hem de fiili anlamda saldırılar karşısında korunaksız bırakılıyor.

İrkçilik dalgası yükseldiğinde bir genelge yayınlayan hükümet, sorunun çözümünü "dilencilik yapan" Suriyeli sığınmacıları kent merkezlerinden toplamakta bulmuştu.

AKP'nin yeni politikası "düzeni bozan" Suriyelileri sınır dışı etmek. Aynı zamanda insan hakkı olan mülteci hakkını Suriyeli sığınmacılara tanımayan hükümet, Suriyelilere karşı işlenen insanlık suçunun sorumlusudur.

## Saldırıların arkasında faşistler var

Medya tarafından basit bir asayiş meselesi gibi yansıtılan ve genellikle "gerginlik" olarak duyurulan saldırılar,

Suriyeli sığınmacılara karşı sistematik olarak sürdürülen ırkçı ve islamofobik bir kampanyanın ürünü. Bu saldırıların arkasında MHP gibi faşist örgütlenmeler var. Saldırıların sonucunda korkutularak bezdirilen sığınmacıların ülkeyi terk etmesi hedefleniyor.

İskenderun'da meydana gelen bir linç girişiminden sonra medyaya "sözcü" edasıyla demeç veren MHP ilçe başkanının "Burada artık Suriyeli istemiyoruz" sözleri bu niyeti açıkça ortaya seriyor.

Sığınmacılar sınıra yakın bölgelerdeki kamplara yerleştiği andan itibaren "Hataylılar tedirgin" başlığı altında haberler servis edip Suriyelilerin "halkı tehdit ettiklerini" öne süren ulusalcı sosyalistler, "cihatçı teröristler" yaygınsıyla 2012 yılında kampların kapatılmasını talep eden gösteriler düzenleyerek Suriyelileri hedef haline getiren süreci başlatmıştı.

Ana akım medya da her toplumda var olan asayiş sorunlarını tüm sığınmacılara mal eden ve kamuoyunu yanıltan haberlerle bu ırkçı saldırılarda pay sahibi.

Bugün Suriyeli sığınmacıların gitmesi gerektiği anlatılırken öne sürülen gerekçelerle, Avrupa'da göçmen karşıtı nazilerin argümanları çok benziyor. Sığınmacıların "başka ırktan oldukları" gerekçesi yerine, suç işlediklerini, tecavüzcü ve hırsız olduklarını, toplumun huzurunu bozduklarını öne sürüyorlar.

## Suriyeli sığınmacılar kardeşimizdir

Bugün yaklaşık 1,5 milyon Suriyeli sığınmacının bir kısmı



kamplarda yaşıyor. Bir kısmı Antep, Adana, Mersin gibi sınır bölgesinde ve İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük şehirlerde bulunuyor.

Sığınmacılara ait kamplar adeta yarı açık cezaevi niteliğinde. Şehirlere sığınan yüz binlerce Suriyelinin bir kısmı başlarını sokacak bir ev bulamayıp parklarda yaşarken, bir kısmı da izbe yerlere fahiş kiralar vermeye zorlanıyor.

Çoğu işsiz, çalışan küçük bir kısmı ise son derece düşük

ücretler alıyor.

Suriyeli sığınmacılara yönelik ırkçı söylemlere ve faşist saldırganlığa geçit vermemeliyiz.

Unutulmamalıdır ki, Suriyeli sığınmacılar Esad zulmüne karşı ayaklanmış, devrimin şiddetle bastırılması girişimi sonucu başlayan iç savaş nedeniyle ülkelerini terk etmek zorunda kalmıştır.

Bu anlamda Suriyeli sığınmacılarla dayanışmak, enternasyonalizmin gereğidir, insan

olmanın gereğidir.

İşsizliğin, yoksulluğun, kiraların artmasının sebebi sığınmacılar değil, küçük bir azınlığın çıkarlarını korumak üzere örgütlenmiş kapitalist toplumdur.

Sığınmacıları çok düşük ücretlerle günde 16 saat çalıştırarak, Soma'da ve tersanelerde yüzlerce işçinin ölümüne neden olanlar patronlardır.

Savaşın da, sefaletin de sorumlusu kapitalizmdir.

## Sömürülen kadınlar

Türkiye'ye sığınmacı olarak gelen Suriyeli kadınların karşı karşıya kaldıkları sorunlar ve hak ihlalleri MazlumDer'in Mayıs 2014 tarihli raporunda gözler önüne seriliyor:

Seks işçiliği yapmaya zorlanan sığınmacıların yaşı 13'e kadar düştü;

Suriyeli kadınların Türkiyeli erkeklerle çoğu kez ikinci, üçüncü eş olarak evlendirilmesi ticarete dönüştürüldü;

Kadın sığınmacılar ucuz işgücü olarak da istismar ediliyor. Ortalama 75-100 TL olan gündelik ev temizlik hizmetini Suriyeli kadınlar 10-15 TL karşılığında yapıyor. Tekstil sektöründe haftada



altı gün, günde 13 saat çalıştırılan kadınlar aylık 400 TL alıyor.

Kamplarda kalan kadınların asker ve sivil görevliler tarafından seks işçiliğine zorlan-

dığına dair iddialar var. Hükümet tarafından herhangi bir sivil toplum kuruluşunun girişine izin verilmeyen kamplarda neler yaşandığına dair bilgi edinmek çok zor.

## Kışkırtan medya

Hürriyet gazetesinin Çukurova eki, Temmuz ayı ortasında "Esnaf zorda" manşetiyle çıktı, Suriyelilerin Mersin'de üç ayda 250 işletme açtığını ve "kural tanımadığını" öne sürdü. O hafta Adana'da Suriyelilerin işyerlerine saldırılar gerçekleşti.

Al Jazeera, Ağustos ayı başında, dilencilik yapan Suriyelilerin arkasında "organize çetelerin" olduğuna dair bir yazı yayımladı.

Milat gazetesi 25 Ağustos'ta Suriyeli mültecilerin fotoğrafını koyarak "Akıllı olun" manşeti attı.

## AKP'nin iki yüzlülüğü

Hükümet "Suriyeliler kardeşimizdir" diyerek Türkiye sığınmacılara ev sahipliği yaptığı için övünürken bir yandan da şunları yapıyor:

Ağustos ayı başında hükümet tarafından 81 ilin valiliğine "dilencilik yapan" Suriyelilerin toplanarak kamplara yollanması için genelge yollandı;

Antep'teki ırkçı saldırılar üzerine geçtiğimiz hafta AKP'li belediye Suriyelilerin işyerlerine "denetime" başladı, Arapça tabelalar indirildi.

Hükümet ırkçı saldırılara karşı önlem almıyor, Suriyelilere karşı "önlem" alıyor: "Kamu düzenini bozan" Suriyelilerin sınır dışı edilmesi planlanıyor.

# Durduralım!

- Sığınmacılara yönelik ırkçı saldırıların durdurulması için adımlar atılmalı, linç girişimlerini örgütleyenler hakkında soruşturma başlatılmalı, Türkiye'nin 1951 Mültecilerin Hukuki Statüsüne Dair Cenevre Sözleşmesi'ne koyduğu "coğrafi sınırlama" şerhi kaldırılmalı, Suriyelilerin mülteci statü tanınmalı;
- Suriyelilerin barınma ihtiyacı karşılanmalı;
- Gıda, sağlık hizmeti, hijyen koşulları ve eğitim gibi temel hizmetlere erişimleri sağlanmalı;
- Suriyelileri "dilencilik" gerekçesiyle zorla kamplara yollama, "düzeni bozma" gerekçesiyle sınırdışı etme girişimleri derhal durdurulmalı.

## Bir daha asla!

Toplum sadece "Suriyelileri istemiyoruz" diyen ırkçılardan ibaret değil. Antep'te evinin deposunda bir Suriyeli aileyi saklayan Hüseyin Enver Ş., "Borçlu hissetmelerine gerek yok, aynı durumda olsak bize yardım eden de bulunurdu. Kimsenin incinmesine tahammül edemeyiz. Bu sorun devletin sebep olduğu bir sorun!" diyor. Maraş ve Çorum'daki katliamları hatırladığını ve böyle bir kara lekenin bir daha yaşanmasını istemediğini söylüyor.



## Mülteci hakkı insan hakkıdır

Çoğu sivil iki yüz bine yakın insanın öldüğü ve savaşın hâlâ devam ettiği bir ülke Suriye. Hayatta kalabilmek için Türkiye'ye sığınan -kayıt dışı olanlarla dahil- tahminen 1 milyon 500 bin Suriyeliyle birlikte, daha nice mültecinin her biri bizle aynı haklara sahip olmalıdır.

En temel hak olan yaşama hakkının dışında, işçi sınıfının göçmen, mülteci veya sığın-

macı olmayan fertleriyle eşit koşul ve ücrette çalışma, sendikalaşma, barınma, anadilde eğitim, sağlık hizmetlerinden yararlanma gibi haklara ilaveten ulaşım, ifade ve düşünce özgürlüğüne de sahip olmalı.

Bu hakların elde edilmesi, mültecilerin ve sığınmacıların metalaştırılıp pazarlandığı, mülteci statüsü verilmeyerek sığınmacı olarak yaşamsal faa-

liyetlerini gerçekleştirecekleri meblağdan bile soyutlandığı, ötekileştirilerek sürekli ırkçı saldırılara maruz bırakıldığı, hemen ardından da saldırıların medya tarafından gerekçelendirildiği bir ortamın değil, sermaye sahiplerinin işçi sınıfı birliğini engellemek için sürekli ırkçılığı beslediklerinin bilincinde birleşik bir antikapitalist mücadelenin eseri olacaktır.

## Sığınmacılarla dayanışmak için sokağa!



Sığınmacılarla dayanışmak için sokakta mücadele!  
'İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe' platformu 9 Ağustos günü ırkçı saldırıları protesto etmek için İstanbul'da sokağa çıktı. "Suriyeli sığınmacılar kardeşimizdir: Kardeşime

dokunma" sloganıyla yapılan yürüyüşte mülteciliğin bir insan hakkı olduğu hatırlatıldı ve "Suriye halkı yalnız değildir" denildi. DurDe önümüzdeki dönemde diğer şehirlerde de sığınmacılarla dayanışmayı büyütme için

faaliyet gösterecek. İstanbul'da 1 Eylül gününde ırkçılık karşıtı aktivistler kampanyayı nasıl sürdüreceklerini tartışmak için bir araya gelecek.  
(Katılmak için iletişim: 0555-637 2450)



## haftanın yorumu

### Ulusalçıların sancıları

Sosyal demokrat olduğunu iddia eden partilerin temel bir özelliği, içlerinde bir 'sol kanat' olmasıdır. Parti muhalefette olduğunda, bu sol kanat büyür, radikalleşir, daha çok ses çıkarır. İktidarda olmama- nın, söylediklerini uygulamaya koyma sınavını yaşamamanın verdiği rahatlıkla iyice solculaşır.

Parti iktidara geldiğinde ise, sol kanat küçülür, "Aman, kendi hükümetimi- zi sarsmayalım" kaygısıyla sessizleşir, uysallaşır. Ama en küçük ve uysal zamanlarında bile, yine de bir sol kalır, bazı milletvekilleri radikal bir söylem kullanır, bazıları sokaktaki mücadelelere katılır.

İddia edilir ki, CHP'nin içinde de bir sol kanat varmış. Hep duyarım, var olduğu söylenir. Sezgin Tanrıkulu'nun adı geçer, Binnaz Toprak'ın adı geçer, filan.

### "Sessiz ve gizli sol"

Diyelim ki var. İyi de, geçtiğimiz birkaç yılda, bu kişilerin herhangi bir şey söylediği, herhangi bir CHP siyasetine (devlet ve ordu savunmacılığına, Silivri hayranlığına, İslam düşmanlığına) karşı çıktığı, parti liderliğine karşı örgütlendiği, meclis'te maraza çıkardığı oldu mu? Ben hiç görmedim, duymadım.

Hiç kimsenin görmediği, duymadığı bir 'sol kanat' ne işe yarar? Yaklaşık kırk yıldır muhalefette olan bir partide, 'sol kanat' öne çıkamıyorsa, "Muhalefet öyle değil, böyle yapılır" demiyorsa, bu sol kanadın kime ne faydası vardır? Kim ciddiye alabilir?

İzmir Milletvekili Rıza Türmen, geçenlerde "CHP'nin hedefi çağdaş sosyal demokrasi olmalı. Hem ulusalçı hem solcu olamazsınız" dedi. Harika. Ne kadar güzel, ne kadar doğru. Ama, be kardeşim, on iki yıllık AK Parti iktidarı boyunca neredeydin? Düzinelerce milletvekili her hafta Silivri'ye giderken, Kılıçdaroğlu "Neredeymiş Ergenekon, gösterin de üye olayım" derken niye ses çıkarmadın? Adam Cumhurbaşkanı seçildikten

sonra mı hatırladın hem ulusalçı hem solcu olunamayacağını?

İstanbul Milletvekili Melda Onur da, "Partinin en sağında sosyal demokratlar olsun. Mutlaka LGBTİ PM üyemiz olsun. Gezi Ruhu ile anılan toplumsal muhalefetin bedel ödemiş yüzlerini PM'de görelim" demiş. Daha da güzel. Mükemmel.

Ama sorun şu ki, bu güzel sözleri 12 yıldır söyleyen, CHP liderliğini sürekli sıkıştıran bir sol kanat olmadığı için, bugün dinleyen kimse de kalmadı. Geçmiş olsun.

### Tesadüf değil, kaza değil

Aynı cümlenin devamında Türmen şöyle demiş: "CHP bu yönde önemli adımlar attı. Aradaki sıkıntılar geçiş döneminin sıkıntıları. CHP değişti ve değişmeye devam edecek. Bu yaşadıklarımız doğum sancıları. Bu tartışmaları da olumlu buluyorum."

Anlaşılan, "CHP" ifadesini kullanıyor olmasına rağmen, Türmen başka bir partiyi kastediyor! Hangi önemli adımlar? Hangi geçiş? Hangi doğum? Biz neredeydik bunlar olurken? Niye görmedik?

CHP'nin sancılı çektiği doğru da, ne sancısı olduğu belli değil.

Ve bu sancılar CHP ile sınırlı değil. Solcu olduğunu zanneden tüm ulusalçılar kıvrır kıvrır kıvrıyor. TKP cart diye ikiye bölündü. İşçi Partisi'nin Genel Sekreteri bağıra çağıra istifa etti. Diğerleri fokur fokur kaynıyor.

Bütün bunlar tesadüf değil, kaza değil.

Türkiye'de 15 yıldır olanları anlayamayan, kafayı İslam'a takıp halkı kendine düşman eden, AK Parti'nin her seçimde oy arttırmasını açıklayamayıp halkın aptallığına karar verenler, sivil partilere karşı ordunun, halka karşı devletin yanında saf tutanlar eninde sonunda çok derin sancılar çekmeye mahkumdur. Çekiyorlar. Beter olsunlar.

Roni Margulies



## Alex Callinicos'tan yeni bir kitap

# Kapital'i çözümlenmek

İngiltere'deki Sosyalist İşçi Partisi'nin (SWP) önde gelen üyelerinden Alex Callinicos son yıllarda hız kazanan *Kapital* tartışmalarına bir kitapla katkıda bulundu. Callinicos'un yeni kitabı *Kapital'i Çözümlenmek (Deciphering Capital)* bir yandan Marx'ın *Kapital'i* yazarken kullandığı yöntemin izini sürerken diğer yandan son zamanlarda *Kapital* üzerine yazan David Harvey, Thomas Piketty gibi yazarlarla tartışıyor.

Karl Marx'ın 1857'de dünyanın ilk ekonomik krizine şahit olmasının ardından yoğunlaşan ekonomi çalışmaları *Kapital'i* yazmasıyla sonuçlandı. Marx yaşadığı dönemde kapitalizmin merkezi olan Londra'da pek çok kaynağı kullanma şansı buldu. Bir yandan işçilerin gündelik yaşamının bilgisi, diğer yandan çok geniş istatistiklerin yardımıyla kapitalizmin nasıl işlediğini ayrıntılı olarak açıkladı. *Kapital'i Çözümlenmek* kitabı sadece *Kapital*'in yayınlanmış metnine değil, Marx'ın kitabın ikinci ve üçüncü cildi için hazırladığı ve Engels'in düzenlediği taslaklara ve Marx'ın fikirlerini geliştirdiği defterlere de dayanıyor.

### Sermaye birikiminin temel kaynağı

*Kapital*, kapitalizmin nasıl işlediğini çözümlerken, merkezinde olan iki ilişkiyi ele alır. Bir yandan işçilerle patronlar arasındaki ilişkiyi inceler. Yüzeysel olarak bakıldığında işçiler ve patronlar özgür piyasa koşullarında biraraya gelir, işçilerin emek güçlerini hangi bedele satacağını kararlaştırır. Gerçek ise çok farklıdır. Emek gücünü satarak hayatını sürdürmeye çalışmak dışında bir seçeneği olmayan işçiler ile sermaye sahibi patronlar iki eşit güç değildir. Patronlar işçilerin ürettiği değer büyük bir kısmına el koyar, işçinin aldığı ücret ürettiği değer sadece küçük bir kısmıdır. Patronun işçiden aldığı bu artı değer, kârın da sermaye birikiminin de temel kaynağıdır. Callinicos, Marx'ın da sermayeyi bir toplumsal ilişki ağı olarak kavradığını vurguluyor. Dolayısıyla, örneğin bir işçinin pamuk fabrikasında çalıştığına sadece pamuk üretmediğini, sermaye de ürettiğini belirtiyor.

İkinci ilişki olan patronların kendi arasındaki ilişki ise rekabete dayanır. Üretim ve yatırımın bir anarşi ortamında gerçekleşmesi patronların üzerinde sürekli bir baskı yaratır. Şirketlerin sürekli daha büyük şirketler tarafından yutulduğu veya iflas ettiği bir ortamda patronlar bir yandan maliyetleri kısarken diğer yandan kâr oranlarını arttırmaya,



yeni pazarlar ve finansman olanakları bulmaya çalışır. Bu delice rekabet etme hali, patronları işçi sınıfına sürekli yeni ve daha güçlü şekillerde saldırmaya yönlendirir.

Marx kapitalizmi incelerken kendisinden önceki klasik iktisatçıların, aslen Adam Smith ve David Ricardo'nun yazdıklarını inceledi. Ricardo bir malın değerinin onun üretimi için harcanan emekle belirlendiğini anlamıştı. İşçi sınıfının sömürsünü ve kârın kaynağını anlamak açısından çok değerli olan bu noktayı geliştiren ise Marx oldu. Marx, Ricardo'dan farklı olarak, kapitalizmin genel işleyişi ile bu teori arasındaki bağları kurabildi. Bunu yapmasını sağlayan ise Alman filozof Hegel'in kavramlarını yeniden ele almasıydı.

### Emek hâlâ temel önemde

Callinicos'un tartıştığı önemli noktalardan biri de ücretli emeğin sistem için hâlâ temel önemde olması.

Küresel ekonomik kriz ile birlikte canlanan kapitalizm tartışmalarındaki eğilimlerden biri finansallaşmayı, borsayı, türev piyasaları öne çıkarıp sorunun kaynağını "gereğinden fazla kâr etmek isteyen bankacılar" olarak koymak. Oysa aşırı kâr eden bankacılar, borsada oluşan balonlar, milyarlarca dolarlık büyüme, gerileme ve krizler kapitalizmin meşru olmayan, budanabilecek bir parçası değil, tam da bu sistemin mantığıyla uyumlu, ücretli emeğin sömürsünün doğal bir sonuçları.

Kapitalizm bir yandan yarı zamanlı işçilerden, taşeron ve güvencesiz çalışanlardan, işsizlerden bir yedek emek ordusu yaratırken diğer yandan yeni sanayiler ve yeni işçi toplulukları oluşturuyor. Daha önceden iş piyasasının dışında kalmış kadınlar, topraklarından sürülmüş köylüler sermaye ilişkilerine dahil oluyor. Çin'de milyonlarca köylü yeni ve büyük bir sanayi işçileri topluluğu oluşturuyor. Kapitalizm her zaman-

kinden daha çok ücretli emeğe dayanıyor ve bu yüzden çalışanların elinde hâlâ muazzam bir güç bulunuyor.

Devletin 1970'lerin sonundan beri piyasalara olan müdahalesinin azalması sonucunda, bugün Marx'ın anlattığı dünyaya 40 yıl öncesinden çok daha yakınız. Küresel ticaret, üretim ağları ve finans sektörü devasa ölçüde büyürken, ekonomik krizler giderek daha sık bir şekilde ve daha büyük ölçekte yaşanmaya başladı. Ekonomik krizler kapitalizmin bir dizi çelişisini gün ışığına sererken, aynı zamanda 'burjuva dünyanın sürekliliğinin' kesin olmadığını da hatırlatıyor. Dünyayı değiştirmek için önce onu anlamak isteyenler açısından iyi bir rehber olan *Kapital* hakkındaki *Kapital'i Çözümlenmek*, Marx'ın yaptığı katkıları bugünkü mücadele içinde anlamlandırmak isteyenler için önemli ve yararlı bir kitap.

# Yeni Türkiye mi dediniz?

Soma'da madencileri tokatlayarak patronlara "en zor durumda bile ben sizin için yönetirim" mesajını gönderen Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanı oldu. Artık yeni bir Türkiye'de yaşadığımız hükümet yetkilileri tarafından coşkuyla duyuruluyor. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı kesin.

## Askerî vesayeti gerilettik

Türkiye işçi sınıfının en büyük sorunu olan savaş, barış ve Kürtlerin özgürlüğü ile sonuçlanmak üzere bitiyor. İnanç ve düşünce özgürlüğü yolunda büyük kazanımlarımız var.

Askerî vesayetın kuklası sağcı koalisyon hükümetlerini birer birer yenmeseydik, 12 Eylül referandumunda darbelerin yargılanmasına "yetmez ama evet" demeseydik, devlet ile Öcalan arasındaki görüşmeleri "ölüm değil çözüm" diyerek desteklemeseydik, bunların hiçbirisi mümkün olmayacaktı.

Demokrasi ve barışın, işimizin ve ekmeğimizin güvencesi olduğunu çok iyi bildiğimiz için bizi eski Türkiye'ye sürüklemek isteyen CHP-MHP ırkçı koalisyonuna geçit vermedik.

## Ekonomik gerçekler

Dört kişilik bir işçi ailesinin asgarî gıda harcaması için aylık gereken para 1.177 lira.

Türk-İş'in yaptığı araştırma göre, dört kişilik bir ailenin temel ihtiyaçlarını karşılayıp barınabilmesi ve insanca yaşayabilmesi için ayda en az 3.834 lira gerekiyor.

On milyondan fazla asgarî ücretli işçinin eline geçen ise ayda 891 lira. Diğer ücretler de, asgarî ücret insanca yaşayacak bir seviyeye çekilmediği sürece, diplerde sürünüyor. Soma'da madenciler ayda 1.200 lira almak için



canlarını verdiler.

Hayat pahalıdırken yerinde sayan ve hiçbir şeye yetmeyen ücretlerin yanı sıra, mesai ücretleri ödenmeyen günde 16 saate varan çalışma, iş güvenliğinin gereklerinin patronlar tarafından yerine getirilmemesi ve hiçbir ciddi denetime uğramamaları, işyerlerinde patronların tacizleri, gasp edilen kıdem tazminatları, hakkını savunmak için sendika kuranların işten atılması, kamu hizmetlerini şirketlerin insafına bırakan özelleştirmeler...

Türkiye ekonomisi büyürken, holdingler ve bankalar kâr üstüne kâr rekorları kırarken, AKP hükümeti işçilere hak ettikleri payı hiç vermedi.

Biz işçiler ve fakirler hâlâ eski Türkiye'de yaşıyoruz.

## Ne yapabiliriz?

Sendikaların güç ve tabanlarını yitirdiği, işçi sınıfının statüler ve siyasî komplamayla bölündüğü bu koşullarda, yaşam koşullarımızı iyileştirmek için yapılabile-

cek en iyi şey, çalışanların acil talepleri için ortak mücadele alanları yaratmaktır. Laik-dindar, Türk-Kürt-Suriyeli, işçi-memur-sözleşmeli-taşeron, kamu-özel, mavi yakalı-beyaz yakalı gibi tüm suni ayrımları reddederken işyerlerinde birlikte örgütlenmektir. Tabanda birleşmek ve işçi sınıfı örgütlerini birleşik mücadele vermeye zorlamaktır. Her bir işçi mücadelesi ile dayanışmak, o mücadelenin kazanması için çaba göstermektir.

'Antikapitalist Çalışanlar' adı altında emek aktivizmi yapmak, ortak sorunlarımıza karşı kolektif mücadele yollarını açmak ve işçilerin sorunlarını toplumun gündemine taşıyacak kampanyalar yapmak için bir araya geliyoruz. Sen de gelir misin?

Antikapitalist Çalışanlar'la iletişime geçmek için Rumeli Caddesi, Nakiye Elgün Sk., İkbâl Apt, No: 32/3 Osmanbey-Şişli adresine gelebilir ya da 0539-982 2217 numaralı telefonu arayabilirsiniz.

# mücadelenin içinden

## Sendika en temel örgütümüzdür

Gündelik yaşamımızı sürdürebilmek için temel ihtiyaçlarımızı karşılamamız gerekir. Bunların barınma, beslenme gibi olanları önceliklidir. Sağlıklı konutlarda, insanca bir ortamda yaşayıp dengeli ve sağlıklı beslenmemiz için asgarî bir eşya sahip olmamız ve bu gelirin her yıl enflasyon karşısında azalmaması gerekir.

Kapitalist düzende gerçek ücretleri azaltmanın bir yolu da enflasyonu düşük göstermektir. Enflasyonun gerçekte olduğundan daha düşük gösterilmesi, ücretlerin kendiliğinden azalmasına ve yoksullaşmaya yol açar.

## Enflasyonun nasıl hesaplandığı işçiler için önemlidir

Enflasyon hesabını resmî olarak Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) yapar. Açıklanan bu enflasyon değeri, işçilerin asgarî ücret hesabında, işçi, memur ve emeklilerin maaş artışlarında, her türlü vergi ve harçların yeniden belirlenmesinde, devletin ve özel sektörün pek çok malî kararında esas alınır.

Bir işçi örgütü olarak Türk-İş, 27 yıldır temel ihtiyaç maddelelerindeki fiyat değişikliğinin aile bütçesine yükünü belirlemek için her ay "açlık ve yoksulluk sınırı" araştırması yayınlar. Böylece Türk-İş tarafından da aylık ve yıllık enflasyon değerleri tespit edilmektedir.

Geçtiğimiz ay Türk-İş'in ve TÜİK'in ayrı ayrı enflasyon değerleri yayımlandı: Türk-İş'te gıda enflasyonu % 16,4, TÜİK'te ise % 12,6.

Türk-İş'in yaptığı çalışmanın 2014 Temmuz ayı sonuçlarına göre, dört kişilik bir ailenin aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 1.177 lira, gıda harcaması ile birlikte yapılması zorunlu diğer harcamaların toplam tutarı (yoksulluk sınırı) 3.834 lira olarak açıklandı.

## Açlık sınırı son bir yılda yüzde 16 arttı

Türk-İş araştırmasına göre, 2014 Temmuz ayı itibariyle açlık ve yoksulluk sınırı % 16,4 artarken, asgarî ücret % 10,9, en düşük memur maaşı % 8,4, en düşük emekli aylığı % 9,2 arttı. Yani enflasyon, işçi, memur ve emekli kesimini yoksullaştırmaya devam ediyor. Türk-İş'in bu rakamları TÜİK'in rakamlarının gerçeği yansıtmadığını gösterdi.

TÜİK'in bir süredir enflasyon hesabında bazı oynamalar yaparak rakamın düşük çıkmasına çalıştığı biliniyor. Ama Türk-İş'in de enflasyon hesabı yapması, bu rakam oyunlarını açığa çıkardı. İşçilerin sendikalarda örgütlenmesinin kendileri için her zaman önemli olduğunu, bu önemsiz gibi görünen enflasyon hesabı bile gösteriyor.

İşçi sınıfının ekonomik ve siyasal kazanımlar elde edebilmesi için, önce sendikal örgütlenmesini geliştirmesi, halen %9'lar düzeyinde olan sendikalaşmasını artırması gerekir. Sendikalar işçi sınıfının en temel örgütlenme biçimidir. Sendikalarımıza sahip çıkalım.

Faruk Sevim



## Marx diyor ki...

### Mutsuzluğun kaynağı ve çözümü

*"İşçi ne kadar çok zenginlik üretir, üretimi güç ve hacim bakımından ne kadar artarsa, o kadar yoksul duruma gelir. Ne kadar çok meta üretirse, o kadar ucuz bir meta olur. İnsanların dünyasının değersizleşmesi, nesnelere değerinin değer kazanması ile orantılı olarak artar. Emek sadece meta üretmekle kalmaz; genel olarak meta ürettiği ölçüde, kendi kendini ve işçiyi de meta olarak üretir."*

1844 El Yazmaları, Karl Marx

Her sabah kalkıp işe gitmek zorunda olan, gün boyunca en zor koşullarda çalışıp bunun karşılığında sadece karnını tok tutacak yemek ve ertesi gün iş için gerekli uykuyu elde edebilen milyonlarca insan mutsuz.

Topraktan koparılmış ve beton büyükşehirlerde toplanmış emekçiler, üretim için her saat bir araya gelirken, aynı zamanda yalnızlık en derinden hissediliyor. İnsanın türler içinde bir tür olduğunu unuttuğu, türlerin kapitalist

üretim tarafından yok oluşa sürüklendiği, akıldışı örgütlenmiş tekinsiz bir dünya.

Depresyon 121 milyon insanın çektiği en yaygın hastalıklar arasında 4. sıraya ulaşmış durumda. Dünya Sağlık Örgütü, gelecek on yılda depresyonun 2. sıraya oturacağını ön görüyor. Mutsuzluğumu-zun kaynağı nedir? Karl Marx, 26 yaşında bu sorunun temel yanıtını bulmuştu: Emegın yabancılaşması.

İnsanın sadece sermaye birikimi için bir işgücü olarak piyasa tarafından belirlenen ekonomik bir değeri vardır, bunun dışında bütünüyle değersiz kılınmıştır. Kılınması kapitalist iktisadî düzenin temelinden kaynaklanır.

Kapitalist, işçinin ürettiği artı-değere el koyar, zenginliğinin yegâne kaynağı budur. Emegın sahipleri ne üretim sürecine hakimdir ne de üretilenlerin paylaşılmasına. İşçinin hayatını belirleyen kendisi değil, kendi ürettiği mallardır. Sermayeler arasındaki rekabet insan ilişkilerini de belirler. Üretim her geçen gün artarken, bolluk içinde yokluk yaşanır. Harikalar yaratan emekçi her gün daha da batar.

İşçi ürettikçe kendi emegının ürünü olan metalara (mallara) yabancılaşır. Emek de değişim değeri olan bir maldır bu düzende. Emek ürettiği ürünle eşitlenir, nesneleşir. İnsan kendi emegine yabancılaştığı gibi, kendi

türüne ve bir parçası olduğu dış dünyaya (doğaya) karşı da bir yabancıdır.

Tek tek hepimizin mutluluğu, işçi sınıfının iktisadî köleliğinden kurtuluşuna bağlı.

Peki yabancılaşmış işçi sınıfı kendi kurtuluşunu nasıl gerçekleştirecek?

Marx'a göre bunun tek yolu devrimdir: "Devrim zorunludur. Çünkü yönetici sınıfı başka yolla yıkmak mümkün değildir. Ancak devrimin zorunlu olmasının nedeni sadece bu değildir. Yönetici sınıfı alaşağı eden sınıf, kendisini yüzyılların pisliğinden temizlemeyi ve yeni bir toplum kurmaya uygun hale gelmeyi yalnızca devrim sırasında başarabilir."

Volkan Akyıldırım

# Siyonizm ve Yahudiler

Siyonizm'in siyasî bir hareket olarak ortaya çıkışı 1880'lerde olmuştur. Ve bu hareket İkinci Dünya Savaşı'na kadar dünyanın her yanındaki Yahudiler arasında küçük bir akım olarak kalmış, büyüyememiştir. Siyonistlerin "Biz Avrupa'da yaşayamayız, kendi ayrı devletimizi kurmalıyız" söylemi, ancak soykırımdan sonra Yahudilerin çoğuna anlamlı gelmeye başlamıştır. Öncesinde, muhalefet etmeye bile değmeyecek kadar küçük bir hareket olarak kalmıştır Siyonizm.

İsrail devletinin 1948'de kurulmasıyla ve uyguladığı ırkçı, ayrımcı, militarist, genişlemeci, emperyalizm yanlısı siyasetlerin ortaya çıkmasıyla birlikte, Yahudiler arasında (hem İsrail'de hem Batı'da) bu siyasetlere karşı eleştirel duruş her zaman yaygın olmuştur. Dünya çapında ünlü olan pek çok Yahudi kökenli aydın İsrail'i açıkça ve acımasızca eleştirmiştir. Bizzat İsrail'de geniş bir barış hareketinin yanı sıra, daha radikal Siyonizm eleştirileri her zaman mevcut olmuştur. Savaş dönemlerinde bile ve İsrail yasalarıyla yasak olmasına rağmen gidip Arafat'la görüşen İsrail vatandaşları olmuştur. İsrail'in politikalarını eleştirmekten başka, bizzat meşruyetini sorgulayan çok sayıda Yahudi vardır.

Ve bütün bunlar çok doğal. Ben Müslüman olsam, Müslümanların yaptığı hak-sızlıkları, kötülükleri, vahşeti mazur mu görmem gereke-



cek? Hayır, haksızlık haksızlıktır, kimin yaptığı farketmez.

## Anti siyonizm ve anti semitizm

Anti siyonizm ve anti semitizm bambaşka şeylerdir. Siyonizm siyasî bir harekettir, bir devletin resmî ideolojisidir, o devletin siyasetlerini belirleyen yaklaşımdır. Anti-siyonizm, yani bir devletin temel ideolojisine ve politikalarına karşı çıkmak, eleştirmek, muhalefet etmek tümüyle meşrudur.

Anti-semitizm, yani Yahudi düşmanlığı ise, basitçe ırkçılıktır. Bir insana, yaptıkları nedeniyle değil de, kimliği, ırkı, dini nedeniyle düşmanlık etmek haksızlıktır, ırkçılıktır. Bunu uzun boylu

anlatmaya bile gerek yok herhalde. "Bütün Türkler...", "Bütün Müslümanlar...", "Bütün Yahudiler..." diye başlayan her cümle yanlıştır. Hiçbir insan grubu yekpare değildir çünkü.

Siyonistler ve İsrail devleti, kendi politikalarını eleştiren herkesi anti-semitizm ile damgalamaya çalışır. Bu damgalama Avrupa'da çok zaman başarılı olur, çünkü Avrupa'nın zaten İkinci Dünya Savaşı'ndaki soykırımdan kaynaklanan bir suçluluk duygusu var. Ama tümüyle gayrimeşru bir damgadır bu. Ben İsrail devletinin tüm politikalarına düşmanım, Yahudilere düşman olmam ise sözkonusu bile olamaz. Hiç kimseye dininden, ırkından dolayı düşman

değilim çünkü. Irkçılığın her türüne karşı olduğum gibi, anti-semitizme de karşıyım.

Şunu da gözden kaçırmayalım: Yahudi düşmanlığı yapanlar, İsrail devletinin ekmeğine yağ sürüyor. Masum Yahudilerin, sıradan insanların ırkçılıktan ve düşmanlıktan korkup çaresizlik içinde İsrail'e kaçmasına yol açıyorlar. İsrail'in istediği de bu zaten.

## "Yahudi" ve "Siyonist"

Türkiye'de sorun, "Yahudi" ve "Siyonist" ifadelerinin ayırt edilememesidir. Ben Yahudi bir ailenin oğluyum. Yahudilerin başkalarını dışlayan bir devlet kurma hakkını tanımlıyorum, Araplara karşı ırkçı politikalar uygula-

ma hakkını kabul etmiyorum, Yahudi olmanın insana herhangi bir ayrıcalık verdiği düşüncesini gülünç buluyorum. Üstelik ben bu görüşümde hiçbir şekilde istisnaî değilim. Bu görüşlerimi de zaten Türk veya Müslüman yazarlardan öğrenmedim, en temel anti-Siyonist metinleri yazan Yahudi yazarlardan öğrendim.

Bazı Türkler milliyetçidir, bazıları değildir. Aynı şekilde, bazı Yahudiler Siyonisttir, bazıları değildir. Bazı Türkler Kürt düşmanıdır, bazıları değildir. Aynı şekilde, bazı Yahudiler Arap düşmanıdır, bazıları değildir. Türk başka, Türkçü başka, Yahudi başka, Siyonist başka.

Roni Margulies

## sosyalizm sohbetleri

### Demirtaş ve 'korkak yüzücüler'

AKP'nin iktidar olduğu süre boyunca 'ne olursa olsun AKP gitsin' siyasetinin bir uzantısı da özgürlük ve demokrasi için verilen mücadeleleri küçümsemek oldu. Bu tutumun son örneği Cumhurbaşkanlığı seçiminin ardından Demirtaş'ın kampanyasına dair ulusalcı soldan gelen eleştiriler.

Seçim sürecinde demokrasi, özgürlük, barış taleplerinin adresi olmayı başaran Demirtaş'ın adaylığına karşı çıkan, oy çağrısı yapmayan kesimlerin örtük CHP-MHP ittifakı destekçiliği enteresan.

Üstelik bunu en keskin sistem karşıtlığı diliyle yapmaları daha da enteresan. Bu kesimlerin sistem karşıtlığı Demirtaş'ı desteklememenin bahanesinden ibaret. Seçimin ardından Demirtaş'ın söyleminin kimlik mücadelesiyle sınırlı kaldığı yönündeki eleştiriler yine bu kesimlerden geldi.

Kürt halkının, Müslüman olmayan azınlıkların, başörtülü kadınların, LGBTİ'lerin özgürlük için verdiği mücadelelerin 'kimlik siyaseti' olarak etiketlenip bir kenara atılması yeni değil. Üstelik bu mücade-

lelere mesafeli duranlar her keskin politik dönemde bize CHP'yi adres gösteriyor. AKP-CHP ikilemine sıkıştırılan siyasette ne zaman demokrasi ve özgürlüklerden yana, gücünü sokaktan alan bir alternatif ihtimali doğsa ulusalcı solcular tarafından 'liberal' olarak tanımlanıyor. Bu tanımlama, niyeyse, söz konusu mücadelelerin parçası olmamak için yeterliymiş gibi görülüyor. Ermeni soykırımının kabul edilmesi için yapılan anımlar da, Kürt sorununun çözümü için sürdürülen müzakereler de, Demirtaş'ın LGBTİ'lerin adayını demesi de liberal, ama İhsanoğlu destekçiliği devrimcilik!

Demirtaş'ın radikal demokrasi söylemini 'sosyalistler olarak' tartışmak başka şey, kam-

panya boyunca sunulan programdaki demokrasi taleplerine sırt dönmek başka. Bu talepleri kimlik siyaseti olarak küçük görmek, barışın, özgürlüğün, demokrasinin işçi sınıfından kopuk şeyler olduğunu düşünmektir. İşçi sınıfı bir yerde, Kürtler, eşcinseller, Ermeniler, Müslümanlar başka bir yerde yaşayan bağımsız kümeler değildir. Tüm bu 'kimlikler' işçi sınıfının ta kendisini oluşturur. Kimlik siyaseti diye küçümşenen şey, işçilerin reform taleplerinden ibarettir. Reform mücadelelerinin en önünde yer almaksa bizim görevimizdir.

Bu görev iki açıdan önemli. İlki, işçi sınıfı gündelik reform talepleri için verilen mücadelede güç ve özgüven kazanır. Batı'da işçi sınıfını Kürt halkı-

nın özgürlük talebinin savunucusu yapacak bir barış mücadelesi, devrim mücadelesinin de ayrılmaz bir parçasıdır. İkincisi, reform taleplerinin yeterli olmadığını, işçi sınıfının gerçek özgürlüğünün ancak bir devrimle gerçekleşebileceğini anlatmanın tek yolu gündelik reform kavgasının içinde olmaktır. Reform mücadelelerinden 'devrimcilik' adına uzak duranlar için Troçki'nin sözlerini hatırlayarak bitirelim: "Bundan korkan ya da kuşkulanan bir Komünist, en iyi yüzme yöntemleri hakkındaki tezleri kabul eden ama suya dalmaktan korkan bir yüzücüye benzer."

Meltem Oral